LYDPOSTEN

SOMMER 2017

Rammstein er kendt for deres helt unikke liveshows, hvor den ikke får for lidt med pyroteknik, kulisser og lys.

Rammsteinfans: Fyr Åkerlund

Siden premieren på Rammsteins nye koncertfilm, "Paris", har fans fra hele verden klaget over hvordan den ellers så anerkendte instruktør, Jonas Åkerlund, har behandlet koncerterne i klipperummet. Den svenske instruktør arbejder med de helt store navne og har helt tilbage fra 2006 instrueret flere musikvideoer til Rammstein. Han stod også for klipningen af bandets forrige koncertfilm "Rammstein in Amerika", som ellers fik en glimrende modtagelse.

Kritikken lyder på at Jonas Åkerlund klipper i et sådan tempo at det fuldstændig ødelægger o plevelsen af koncerten. Hverken Rammstein eller Jonas Åkerlund har svaret på klagerne som i stor stil prægede de mange kommentarer på deres facebookside i dagene op til udgivelsen af koncerten som kunne fås fysisk på DVD og Blu-ray fra 19. maj.

Gypsypunkere til Tinderbox på Fyn

De har før gæstet Danmark og denne gang kommer de til Tinderbox i Odense, hvor de spiller koncert tirsdag, 22. juni. Gogol Bordello kalder deres musikstil gypsypunk, hvilket også er titlen på deres tredje album fra 2005, et album som markerede bandets gennembrud.

Siden er udkommet yderligere tre plader fra bandets side og der kommer endnu et til august. Det er dog bandets utrættelige koncertvirksomhed, der for alvor har sat dem på landkortet. Bandets farvestrålende og energiske koncerter, der blander balkanmusik med punkrock, kan løfte selv den tristeste koncertgænger helt op i en euforri, og den hårdtarbejdende frontmand gør alt i sin magt for at sætte liv i folk helt ned til bagerste række.

Gogol Bordello er et unikt orkester, der kombinerer en anarkistisk, dyrisk vildskab med medrivende sangskrivning, og det bliver spændende at se, hvor lidt tid de skal bruge på at gøre Tinderbox til en eksotisk balkanfest.

Tom Waits: Rockens altmuligmand

En af tidens mest unikke vokaler får nu velfortjent plads i rockens Hall of Fame

Af Martin Havtorn Petersen

Senest udgav Tom Waits albummet "Bad As Me" i oktober 2010.

Da den amerikanske musiker (og skuespiller) Tom Waits (født i 1949) blev annonceret som en af de kunstnere, der nu skulle optages i Rockens Hall of Fame i 2011, var der givetvis en del musikinteresserede, der – ligesom undertegnede – undrede sig. Ikke fordi det på nogen som helst måde er ufortjent, men fordi det er ret bemærkelsesværdigt at han ikke allerede er det. Mens samtidige musikere som Frank Zappa, Bruce Springsteen og Neil Young for længst er blevet en del af det fine selskab – sidstnævnte endda to gange – er den ellers så anerkendte og højst indflydelsesrige Waits indtil nu blevet forbigået.

Men til trods for alle anmelderroserne er hans musik da heller ikke af den slags, der ligefrem inviterer til kanonisering. Siden sin spæde musikalske start som bumset boheme-poet i 1970'erne har Tom Waits gået sine egne veje, og til trods for et unikt øre for smukke melodier har inkorporationen af obskure lyde og instrumenter sørget for, at de lidt mere lemfældige musiklyttere som regel har holdt en vis sikkerhedsafstand. Det samme har hans rustne growl af en stemme, som han selv har beskrevet som "lyden af Ethel Merman der mødes med Louis Armstrong, i Helvede".

I løbet af sin snart 40 år lange musikalske karriere har Tom Waits eksperimenteret med alle mulige (og umulige) musikgenrer – lige fra blues og gospel til forskelligt europæisk folkemusik. Hans tidlige musik var inspireret af lige dele jazz, klaverballader i en Tin-Pan-Alley tradition og beat-poesi, og den nåede sit absolutte højdepunkt med pladen "Small Change" fra 1976. Men både musikalsk og personligt havde han på dette tidspunkt i sin karriere nået et punkt, hvor han havde behov for at gå nye veje. Igennem flere år havde han levet sit liv som en karikatur af den slags sørgelige skæbner, han beskrev i sine sange, men det hårde liv med alkohol og hurtige kvinder var efterhånden blevet trivielt.

I midten af 80'erne mødte han manuskriptanalytiker Kathleen Brennan, der i den grad skulle vise sig at være hans redning, både kunstnerisk og ikke mindst personligt. De to blev gift kort tid efter og de indledte her også et professionelt partnerskab, som i løbet af 80'erne resulterede i den kritikerroste og særdeles eksperimenterende Swordfish-trilogi, hvorfra albummet "Rain Dogs" (1985) i dag stadig står som hovedværket i hans karriere. Med albummet "Bone Machine" fra 1992 fik Waits sin første helt reelle kommercielle succes. Albummet krøb ind på den ugentligt opdaterede amerikanske hitliste over de bedst sælgende musikalbum, The Billboard 200, og vandt tilmed en Grammy for Best Alternative Music Album.

Op igennem 1990'erne og ind i det nye årtusinde har han bredt sit musikalske udtryk yderligere ud, og senest har han kastet sin fascination over rapmusikken og i særdeleshed afarten human beat boxing. Denne disciplin er også en fremtrædende del af hans engagerende og utraditionelle liveshows, der tilmed inddrager elementer fra cabaret og vaudeville-teater.

Ud over sin karriere som studie- og live-musiker har Waits sammen med sin kone Kathleen stået bag musikken til tre teaterstykker (blandt andet en musical baseret på Georg Büchners "Woyzeck" som havde premiere på Betty Nansen Teatret i 2000), lavet musik til filmene "Night on Earth" af Jim Jarmusch og "One from the Heart" af Francis Ford Coppola (sidstnævnte resulterede ligefrem i en Oscar-nominering) og opbygget en respektabel sidebeskæftigelse som karakterskuespiller, senest i Terry Gilliams film "The Imaginarium of Doctor Parnassus" fra 2009.

Tom Waits har altså været vidt omkring, og skulle man nu opsummere og indkapsle hans karriere med et enkelt ord, kunne det da meget vel være ordet "eklektisk". Heldigvis lader den altid produktive og grænsesøgende Waits sig ikke indkapsle og han er – ifølge sin officielle hjemmeside – pt. i studiet for at indspille nyt materiale. For at bruge musikskribenternes absolutte yndlings-Tom-Waits-ordspil: "Tom Waits for no man".

På det private plan er der – ligesom på det kunstneriske – en hel verden til forskel fra Tom Waits anno 1973 til Tom Waits anno 2011. Han er nu en meget reserveret og dedikeret familiefar, og han har nu lagt både sprutten og cigaretterne helt på hylden. Sammen med Kathleen har han to sønner, som begge er musikere og spiller med i hans eget liveband, samt en datter som er i gang med at opbygge en respektabel karriere som kunstmaler, og det virker, som om Tom Waits har fundet sin rette hylde i livet uden at have mistet nerven i sit unikke musikalske udtryk. Han ser ud til at befinde sig bedre både på scenen og i verden generelt end nogensinde før, og snart kan han altså tilmed kalde sig Rock'n'Roll Hall-of-Famer.

Mandag d. 14. marts bliver Tom Waits officielt optaget i Rockens Hall of Fame, og prisen bliver overrakt af ingen ringere end føromtalte Neil Young ved en ceremoni på Waldorf-Astoria- hotellet i New York. Selve prisoverrækkelsen kunne man opleve online på Fuse TV den 20. marts 2011 klokken 02.00 (dansk tid). Følg Tom Waits på www.tomwaits.com eller www.myspace.com/tomwaits.

Bob Hund og Bergman Rock

Fra venstre: Thomas Öberg (Vokal), Mats Andersson (Trommer), Conny Nimmersjö (Guitar), Johnny Essing (Guitar), Mats Hellquist (Bas), Jonas Jonasson (Synth).

Bob Hund er et svenskt indierockband og de har siden 90'erne spillet syret rockmusik med svenske tekster (og med skånsk accent) og har efterhånden lagt en ganske solid række albums bag sig. Bandet blev dannet i 1991 og består af Thomas Öberg, Jonas Jonasson, Johnny Essing, Mats Andersson, Conny Nimmersjö og Mats Hellquist.

Senere hen har bob hund dannet et alter-ego band ved navn Bergman Rock. I Bergman Rock har de nu bevæget sig væk fra deres ellers så karakteristiske, skånske tekster, og er begyndt at synge på engelsk. bob hund er efterhånden blevet mere eller mindre kendt udenfor Sverige, med flere koncerter i både Danmark, Norge og England. Thomas Öberg og Jonas Jonasson har i øvrigt også dannet en DJ-duo ved siden af bob hund og Bergman Rock, nemlig Sci-Fi Skane, som tit optræder med DJ'en Playboy Marse. Sci-Fi Skane udgav i 2005 albummet Känslan av att jorden krymper, växer.

Medlemmerne i bob hund har desuden også medvirket i flere andre bands, blandt andet har Conny Nimmersjö medvirket på Sonic Negroes debut EP – Get Down. Der udover har Conny Nimmersjö også produceret det finske band And The Lefthanded's debut album.

Graham Coxon (guitarist i Blur) er en stor fan af bob hund, så stor fan at han i sit solo show optrådte med et bob hund nummer på skånsk.

LYDPOSTEN

Chefredaktør: Tone Madsen

Redaktion: Christoffer Fabæk Kjær
Martin Havtorn Petersen
Ras Bolding

Design & Layout: Christoffer Fabæk Kjær

Produceres af **Danske Reklameproduktioner**

Udgives i samarbejde med **Gaffa** og **Danske Festivaler.**
Oplag: 50.000

www.lydposten.dk

Foto: Marius Vervik.

Et skridt videre for Janove

Sjakalen er tilbage med norskproget solorevanche

Janove Ottesen er først og fremmest kendt fra posten som den karismatiske frontfigur fra kultbandet Kaizers Orchestra, som oplevede stor succes gjennom hele deres karriere.

Han udgav ganske vidst et soloalbum på engelsk for 13 år siden, men det er først i løbet af de siste måneder at han virkelig er begynt at etablere sig som soloartist, med en jævn produktion af singler.

Nå er pladen her endelig og det er uden tvivl en interessant affære.

Nok et konseptalbum

Artisten & Marlene er naturligt nok et konseptalbum. Det handler om to dansere som blir adskilt efter en ungdomsforelskelse.

Narrativet er tæt pakket ind i den småt surrealistiske, postindustrielle poesi som nu er blevet Ottesens varemærke – det kan sådan set minde lidt om Violeta Violeta-trilogien som Kaizers Orchestra afsluttede sin karriere med.

Coveret til "Artisten & Marlene" er designet af norske Martin Kvamme som også stod for omslagene til Kaizers-trilogien "Violeta, Violeta".

Det hele begynder mednummeret "Marlene", et utrolig fængende nummer som leverer nostalgi for fans, og rammer bredt med referencer til de sidste 16 års popmusik.

Janoves rå dialekt og energiske levering er intakt, og fungerer i denne nye kontekst, hvor han sågar bygger videre på det semi-rap han har leget med tidligere.

Ganske simpelt fedt

Også musikken har åbenbare rødder i den karakteristiske Kaizers-sounden med rå rytmer og vindskæve instrumenter, men med et meget større fokus på inspirtaion fra kommerciel pop, RnB og hiphop.

Specielt den helt klassiske synthlyd hjælper til i denne udvidelse af lydbilledet. Blandingen gør sig godt, og lyder ret og slet ganske så fedt.

Albummet begynder i det rockede hjørne, med godbidder som den sløje "Verden går til Helvete, tralala" og den entusiastiske poprocker "Me vokser aldri opp", før anden halvdel dæmper tingene lidt.

"Mine siste berømte ord" fungerer som et slags midtpunkt – en stor, enkel ballade med en tilpas mængde firserpompøsitet. Den er da også ganske så fin og sætter stemningen for de sange som følger den, og som kulminerer med den vakre, nedstrippede ballade "Det ville vært en sensasjon".

Han har det morsomt

I løbet af pladen omfavnes lytteren af blandt andet kvalte fuzzlyde, bigband-taktarter og gennemførte stilvalg. Der er god variation på materialet, alt udført med solidt håndværk og af dygtige musikere.

Ottesen gir en del nik til musikken som formede hans egen ungdomstid, pakket ind i en storslået, moderne produktion. Det lyder virkelig som om han har det morsomt.

Albumet bliver måske noget langt i al sin storslåethet, og kan sådan set blive lidt udmattende, men man keder seg næppe under en gennemlytning og alt i alt er dette en yderst hærderlig solodebut.

Bandet består af nye bekendtskaber og gamle venner. Fra venstre: Børge Fjordheim (Trommer), Micke Lohse (Tangenter), Janove Ottesen (Sang), Mattias Hellberg (Guitar) og Gulleiv Wee (Bas)

Ugens portræt: Geoff Berner

Geoff Berner.

Geoff Berner (Født i 1971, i Vancouver) er en unik canadisk singer-songwriter, harmonikaspiller og forfatter fra Vancouver, British Columbia.

Berner har skabt sig en rimelig koncentreret og meget dedikeret fanskare over årene, særligt i Canada, men også Norge, hvor hans første liveudgivelse "Live in Oslo" (2004) er optaget.

Berner begyndte med at prøve sig en smule på klaveret som ung. Til en fest blev han spurgt om hvorfor han ikke spillede harmonika istedet. Han tog udfordringen op og i dag er harmonikaen næsten groet helt fast på hans bryst.

Ikke mindst er Geoff Berner kendt for sin kærlighed til whiskey og i løbet af sin karriere har han påtaget sig navnet "The Whiskey Rabbi". Dette er i øvrigt også titlen på hans andet studiealbum og i øvrigt på albummets åbningssang.

Geoff Berner er i øvrigt også stedfar til skuespillerinden Genevieve Buechner, og far til Margot Berner og Joseph Zeidler-Berner. Han er også en god ven af den amerikanske ukulele-spiller Carmaig de Forest, og covrer jævnligt hans kompositioner på tour, og indspillede sangen "In the Year 2020" på hans første album "We Shall Not Flag or Fail, We Shall Go On to the End". I 2008 begyndte han på at covre Kris Demeanor istedet for de Forest, og Demeanors sang "One Shoe" er med på Geoff Berners fjerde studiealbum "Klezmer Mongrels". Det sker ofte at Berner samarbejder med canadiske Carolyn Mark, og han indspillede en duet med hende, til albummet "Just Married: An Album of Duets" i 2005.

Geoff Berner er jøde, hvilket tydeligt kommer til udtryk, blandt andet i hans klezmersang "Lucky God Damn Jew". Geoff Berner kommer til Danmark i foråret 2018.

Spotify®
MUSIC FOR EVERYONE

iPod touch
A8-chip, 8 MP iSight-kamera, 5 strålende farver.

Din musik. Her, der og alle vegne.

Glædeligt gensyn med tysk maskineri

Einstürzende Neubauten spillede i forbindelse med nyt "Greatest Hits"-album

Anmeldt af Ras Bolding

Einsturzende Neubautens frontfigur, Blixa Bargeld.

Det er ikke første gang, det københavnske ArtFreq lokker de legendariske Einstürzende Neubauten til DR-Byens fornemme koncertsal; sidst var i 2015, hvor den tyske gruppe fremførte deres værk "Lament", en meditation-med-maskiner over Første Verdenskrig. Og så kan man jo godt indledningsvist kaste sig ud i den længere diskussion om sidde- eller ståpladser, om Einstürzende Neubautens fortidige status som støjdæmonerne fra Den Kolde Krigs Berlin kontra dyre omgivelser i DR-Byen og med pletvist rødvinssegment blandt det fremmødte publikum, bla-bla. Der er jo andre, der helt sikkert er klar på at tage dén snak, så jeg tillader mig herfra at springe den over.

Omkring klokken 21 gik bandet på scenen, andægtige og mørkklædte, undtagen percussionist N. U. Unruh i rød skjorte - Unruh, for fanden, det er det dér andet tyske band!

De åbnede ballet med den fremragende "The Garden", et af gruppens mest vellykkede numre på engelsk, der udvikler sig fra tyst og minimal stemning over melankolsk strygerarrangement og til smerteligt skrig. Og knap var klapsalverne ovre før tyskerne kastede sig ud i det, der nok kan kaldes for et af Einstürzende Neubautens største hit til dato, "Haus der Lüge", og altså helt upåagtet at nummeret naturligvis aldrig har rodet rundt i toppen af nogen officiel sommerhitliste på ZDF i bedste sendetid. Denne slagkraftige sag blev leveret relativt tro mod bandets studieversion, og med denne introduktion havde man da på fornemmelsen, at der var en grund til, ud over det oplagt ironiske, at man havde valgt at kalde dette en Greatest Hits-turné. Som der allerede antydes er Einstürzende Neubauten ikke sådan en gruppe, der har haft hits; man kan ikke spørge hr. og fru på gaden, om de lige kan nynne den der med Einstürzende Neubauten eller bare gengive lidt tekststumper, hvilket man jo rent faktisk ville kunne gøre med samtidige navne som Kraftwerk, Depeche Mode og The Cure. Ikke desto mindre er der numre i det efterhånden ganske så omfangsrige bagkatalog, som de fleste fans, og måske ikke mindst dem, der har været med i en del år, vil finde på at fremhæve. Her iblandt "Armenia", "Yü-Gung", "Zerstörte Zelle", "Feurio", "Die Interimsliebenden", "Headcleaner" og "Stella Maris". Ingen af dem blev spillet. I stedet præsenterede koncerten et fokus på især materiale fra 2000 og frem og med hele seks numre hentet fra "Silence Is Sexy", hvilket man kan mene måske er lidt meget, når hele album fra firserne og halvfemserne blev komplet forbigået.

Greatest Hits

I og med at gruppen jo ikke har haft egentlige hits, ja så kan man i og for sig præsentere hvad som helst under en Greatest Hits-titel, men man må sidde tilbage med en undren; hvorfor nu markedsføre noget som Greatest Hits for i virkeligheden at dyrke en sætliste, der, bortset fra enkelte nye tiltag såsom f. eks. "How Did I Die" fra førnævnte "Lament", lignede Einstürzende Neubaten for ti-femten år siden? Tyskerne er jo netop kendt for deres musikalske konsekvens, men man savnede ærlig talt konsekvens i forhold til sætlisten. Vil man spille Greatest Hits, så må man forsøge sig med et bredt udsnit, ellers må man netop være konsekvent, kaste den ironiske kappe af sig og spille, nåja, hvad man vil.

Menneskeligt at fejle

Når den snak så er ovre, så har Einstürzende Neubauten jo heldigvis ikke kun lavet godt materiale i firserne og halvfemserne, og med et fokus netop orienteret omkring år 2000 og frem, havde man valgt fine titler ud, med bl. a. "Die Befindlichkeit des Landes", "Redukt" og "Let's Do It A Dada" som højdepunkter. Det blev også til nogle af deres lidt mere lyriske passager undervejs, såsom "Dead Friends" og den vemodige sang "Sabrina", som desværre ikke gik helt efter planen denne aften. Undervejs, hvor Blixa Bargelds vokal vandrede ud af tempo med resten af medlemmerne, så Hacke og Moser hver måtte springe et par slag over på henholdsvis bas og metalplader for at komme tilbage på rette spor. Den slags kan ske når man optræder live, vi er alle mennesker og så videre... Men jeg har ikke oplevet det hos Einstürzende Neubauten før, og jeg har dog været til så mange koncerter med dem gennem tiden, at jeg ikke har tal på dem.

Man kan så vælge at se på det fra den oplagt positive vinkel og påpege, at hvis det sker til en ud af så mange koncerter, så siger det jo noget om deres endog meget høje klasse, og ingen tvivl om dette, men samtidig må man sige, at det skete faktisk et par gange til aftenens koncert, at Bargelds vokal ikke lå helt tight med resten af gruppen, og det ligner ham ikke. Til gengæld var han oplagt, serverede anekdoter og talte med publikum undervejs såvel som med sine medmusikere, der i grunden virkede lige så oplagte. Der blev ironiseret over, at gruppen på rendyrket købmandsfacon faldbød usb-optagelser af aftenens koncert efter den endte optræden, og Bargeld lokkede med, at så kunne man købe sådan en og helt frit slette musikken. Hvortil Hacke så underfundigt svarede, at vi tragisk nok lever i en tid kendetegnet ved at intet længere rigtigt kan slettes. Skarpt og spot on, Herr Hacke.

Rutinerede musikere

Omkring to timers koncert blev det til i alt efter ekstranumre og et par stående ovationer fra publikum, som tog godt imod tyskerne. Ja, sætlisten kunne godt have været lidt mere nuanceret, ja, der var faktisk nogle relativt tydelige fejl undervejs, men jeg vipper alligevel op på de fem regnbuer. For det første fordi selv når Einstürzende Neubauten spiller fejl undervejs, så er de stadig et hamrende (høhø, metalplader, fik De den?) godt liveband og de gør nogle ting som er reelt imponerende, og her tænker jeg ikke kun på de opfindsomme instrumenter og alt det der, men også i retning af rå rendyrket musikalitet. I flere numre svinger gruppen umådelig ubesværet fra næsten helt tavse, tyste passager til orgiastiske støjudladninger og så tilbage igen, til tider helt uden takt- og tempoangivelse fra backing track eller lignende – og ja, alligevel så rammes der helt tight. Den slags er ikke så let som det kan syne, skulle jeg hilse og sige. For det andet fordi gruppen også udviser en opfindsomhed hvad angår både komposition, arrangementer, lyrik og, naturligvis, rytmikken. Ja, Einstürzende Neubauten begyndte måske nok som geniale dilettanter, der i dén grad skubbede til grænserne for, hvad punk egentlig er for noget, men med tiden udviklede de tilmed både kompleksitet og en yderst imponerende teknisk kunnen inden for deres eget musikalske univers af lige dele skrot, sortsyn og sagnmyter, som var de et progband, og gruppen fremstår stadig vital den dag i dag.

